

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 208/2016-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Strojárne potravinárskeho priemyslu, a. s., Stará Vajnorská 4, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou G. Lenhart, k. s., Rajská 7, Bratislava, pre namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 26 Cb 21/2013 z 26. marca 2014, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 125/2014 zo 14. júla 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 51/2015 z 30. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Strojárne potravinárskeho priemyslu, a. s.,
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2016 doručená a podaním z 12. februára 2016 doplnená sťažnosť obchodnej spoločnosti Strojárne potravinárskeho priemyslu, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 26 Cb 21/2013 z 26. marca 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 125/2014 zo 14. júla 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 51/2015 z 30. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“; rozsudok okresného súdu, rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu ďalej spolu aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľka je v konaní pred všeobecnými súdmi účastníčkou konania na strane žalovaného v spore o zaplatenie sumy 33 193,92 € s príslušenstvom. Napadnutými rozhodnutiami bola zaviazaná k už uvedenému plneniu v prospech žalobcu.

V sťažnosti obsiahlo opisuje skutkový stav, pričom takmer každý skutkový alebo právny záver všeobecných súdov sa snaží argumentmi formálnej logiky spochybníť a neskôr z tohto základu vyvodíť zásah do základného práva na súdnu ochranu cez tvrdenú arbitrárnosť napadnutých rozhodnutí.

Ústavný súd na tomto mieste len ako príklad uvádza časť zo sťažnosti: „14. *Súd prvého stupňa a aj odvolací súd pri rozhodovaní v tejto veci úplne opomenuli fakt, že*

žalobca vôbec nemôže úspešne tvrdiť, že žalovaný mu predmetný tovar nedodal, keď z dokazovania je nepochybné, že samotný žalobca vystavil dodací list a nechal si u [REDACTED] potvrdiť prevzatie toho istého (podľa žalobcu nedodaného) tovaru a za jeho dodanie mu fakturoval kúpnu cenu.

15. Preto je aj tvrdenie žalobcu o oprávnenom odstúpení od zmluvy voči žalovanému z dôvodu nedodania tovaru v zjavnom rozpore so skutočnosťou a s právnymi úkonmi, ktoré do tohto odstúpenia urobil práve žalobca. Súdy sa s týmto logickým rozporom v postupe žalobcu vôbec nevysporiadali.

16. Pokiaľ by malo byť preukázané tvrdenie žalobcu (s čím sa stotožnil ako súd prvého stupňa, tak aj odvolací súd), že žalovaný mal dodať tovar žalobcovi a tento ho mal následne dodať [REDACTED], žalobca vôbec nemal dôvod ísť za [REDACTED] a nechať si u neho potvrdiť, že [REDACTED] tovar prevzal, keď podľa žalobcu mu žalovaný ten istý tovar nedodal. Pritom z výpovedí samotného žalobcu vyplýva, že práve v dôsledku dodania tovaru vzniklo žalobcovi právo požadovať od [REDACTED] splnenie povinnosti zaplatiť za tento tovar cenu dohodnutú s [REDACTED] - 1 396 042 Sk.“

Sťažovateľka vychádzajúc z takto koncipovanej sťažnosti napáda rozhodnutia všetkých stupňov všeobecných súdov.

V sťažnosti ďalej uvádza: «16. Druhostupňový súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, na základe ktorého prvostupňový súd vychádza z ničím nepodloženého a ničím nepreukázaného tvrdenia žalobcu, že zamestnanec žalovaného p. [REDACTED] a [REDACTED] spoločne zosnovali voči žalobcovi komplot spočívajúci v tom, že p. [REDACTED] cielene vydal tovar, za ktorý zaplatil žalobca žalovanému zálohu, [REDACTED], ktorý zaň nemal v úmysle žalobcovi zaplatiť.

17. Prvostupňový súd na strane 12 svojho rozsudku bez akejkol'vek opory vo vykonanom dokazovaní alebo zistenom skutkovom stave totiž uvádza, že: „... keď sa ukázalo, že [REDACTED] nemá v úmysle za tovar zaplatiť a navrhovateľ sa stal obeťou komplotu [REDACTED] a [REDACTED]...“. Žalobca proti žiadnemu zo zamestnancov žalovaného - a teda ani

proti p. ██████████ - nikdy nepodal podnet na preverenie skutočností nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin podvodu alebo iný trestný čin a podnet, ktorý dňa 11. 6. 1997 podal proti ██████████, bol podľa vyjadrenia samotného žalobcu vybavený Uznesením ČVS: OUV-255/20-1998 o odložení veci zo dňa 14. 5.1998, ktoré v tom istom roku nadobudlo právoplatnosť.

18. Neexistuje teda žiadna skutočnosť, ktorá by podporovala tvrdenie žalobcu o tom, že bol na ňom spáchaný podvod; práve naopak, závery z vyšetrovania v trestnom konaní potvrdzujú, že trestný čin podvodu ani iný trestný čin spáchaný nebol. Je preto zarádzajúce, že sa druhostupňový súd stotožnil s takýmto záverom prvostupňového súdu a v nadväznosti na tento nepreukázaný predpoklad hodnotí dôkazy. Ide napr. o interný zápis z pracovnej cesty...».

Sťažovateľka v závere sťažnosti dospela k názoru, že všeobecné súdy vychádzajú „výlučne zo skutočností, ktoré sa takémuto rozhodnutiu hodia, a nie zo všetkých skutočností, ktoré boli v konaní preukázané a pre rozhodnutie vo veci samej podstatné“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Okresný súd Bratislava III svojim rozsudkom, č. k. 26Cb/21/2013-85 zo dňa 26. 3. 2014 vydaným v právnej veci ██████████ ██████████ c/a Strojárne potravinárskeho priemyslu, a.s. o zaplatenie 33 193,92 EUR (1 000 000 Sk) s prísl., porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Krajský súd v Bratislave svojim rozsudkom, č. k. 2Cob/125/2014-134 zo dňa 14. 7. 2015 vydaným v právnej veci ██████████ ██████████ c/a Strojárne potravinárskeho priemyslu, a.s. o zaplatenie 33 193,92 EUR (1 000 000 Sk) s prísl., porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením č. k. 3Obdo/51/2015-197 zo dňa 30.11.2015 vydaným v právnej veci [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] c/a Strojárne potravinárskeho priemyslu, a.s. o zaplatenie 33 193,92 EUR (1 000 000 Sk) s prísl., porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

4. Ústavný súd zrušuje rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č. k. 26Cb/21/2013-85 zo dňa 26. 3. 2014, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2Cob/125/2014-134 zo dňa 14. 7. 2015 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3Obdo/51/2015-197 zo dňa 30. 11. 2015 vydané v právnej veci [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] c/a Strojárne potravinárskeho priemyslu, a.s. o zaplatenie 33 193,92 EUR (1 000 000 Sk) s prísl. a vec vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.“

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 26Cb/21/2013-85 zo dna 26. 3. 2014 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2Cob/125/2014-134 zo dňa 14. 7. 2015 vydaných v právnej veci [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] c/a Strojárne potravinárskeho priemyslu, a.s. o zaplatenie 33 193,92 EUR (1 000 000 Sk) s prísl.“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Predmetom sťažnosti je namietané tvrdenie arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a nesprávnych skutkových a právnych záverov.

K rozsudku okresného súdu sp. zn. 26 Cb 21/2013 z 26. marca 2014

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľkiných práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľka nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré jej zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Vzhľadom na princíp subsidiarity ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila a o ktorom rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 2 Cob 125/2014 zo 14. júla 2015. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Cob 125/2014 zo 14. júla 2015 a uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 51/2015 z 30. novembra 2015

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských

právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľka však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a sťažnosť uplatnila v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

Krajský súd v napadnutom rozsudku primeraným spôsobom sťažovateľke vysvetlil, z akých dôvodov považoval rozsudok okresného súdu za správny. Urobil tak v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Argumentáciu krajského súdu na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu nepovažuje ústavný súd za účelné, aj vzhľadom na jej rozsah, na tomto mieste opakovať. V tomto smere ústavný súd iba konštatuje, že záver krajského súdu nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený a ani za taký, ktorý by popieral účel a zmysel zákona. S určujúcimi námietkami sa krajský súd vysporiadal ústavne konformným spôsobom, keď zdôvodnil, prečo považuje námietky sťažovateľky voči prvostupňovému rozhodnutiu za neakceptovateľné.

V ďalšom bolo dovolanie sťažovateľky najvyšším súdom odmietnuté. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sťažovateľke takisto primeraným spôsobom vysvetlil, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia tvrdených procesných väd konania, najavo nevyšli ani iné procesné vady a prípustnosť dovolania tiež nevyplývala z iného ustanovenia OSP. Pozornosti ústavného súdu neuniklo ani, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia snažil sťažovateľke už pred podaním ústavnej sťažnosti ozrejmiť, že v konaní mala možnosť vyjadriť svoj názor na to, aké skutkové zistenia sa majú z vykonaných

dôkazov vyvodit', ako sa majú právne hodnotiť, ako sa majú príslušné predpisy hmotného práva na vec správne aplikovať a aký konečný záver o dôvodnosti žaloby sa má z nich vyvodit', a takisto, že skutočnosť, že odvolací súd jej skutkové tvrdenia a právne hodnotenie neakceptoval, nemožno považovať za odňatie práva konať pred súdom. Ústavnému súdu sa však z podanej sťažnosti javí, že sťažovateľka bude vidieť zásah do práva na súdnu ochranu v zásade každým odôvodnením, ktoré nebude vyhovovať jej záujmu.

Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Tej totiž chýbala ústavnoprávna relevancia, ktorá by takýto postup a rozhodnutie ústavného súdu odôvodňovali. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd považuje postup krajského súdu a najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľný a primerane argumentačne zdôvodnený. Napadnuté rozhodnutia preto nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). V napadnutých rozhodnutiach krajského súdu a najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ich robilo ústavne neakceptovateľnými, a teda vyžadujúcimi korekciu zo strany ústavného súdu.

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy je potrebné uviesť, že ich aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľky (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 ústavy). Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a čl. 46 ods. 1 ústavy, požiadavka

na vyslovenie porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy je v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu zjavne neopodstatnená (I. ÚS 34/96).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa rozhodovanie o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudkov okresného súdu a krajského súdu stalo bezpredmetným.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2016